

QUIMI PORTET, MÚSIC

Text: ORIOL CORTACANS / Fotos: GLÒRIA MATAMALA

"Dins meu hi ha un mico escandalós"

Dos anys després de fer 'Hoquei sobre pedres', Quimi Portet (Vic, 1958) torna a treure nou disc: 'Cançoner electromagnètic'. Per primer cop sense l'ombra d'El Último de la Fila, Portet ha pogut musicalar les seves fòbies i fílies més íntimes, tenyides d'ironia fina.

El primer d'El Último de la Fila (EUDLF) que va encetar carrera en solitari va ser ell. Quimi Portet, vigatà d'origen i nòmada per les circumstàncies de cada moment. Va començar, doncs, a cantar les seves pròpies *neures* abans d'aparcar el grup que l'havia fet voltar més, que li havia fet guanyar més diners, que li havia fet passar-s'ho millor i que l'havia cansat més. Primer va ser *Persones estranyes* (1987), una *opera prima* per aprofitar un pagament per avançat a un estudi, que havia fet amb El Último. El seu company de fila, Manolo García, s'havia lesionat i calia aprofitar per fer possible un vell somni i alhora evitar de perdre uns diners. En Quimi ho va fer, però amb un excés de timidesa. El disc és un dels més desconeguts de la discografia catalana.

Deu anys després i aprofitant la darrera letargia d'El Último, Quimi inventà l'*Hoquei sobre pedres*. Per fi tingué èxit de crítica i passió popular per la cançó "La Rambla". El canvi radical, de supergrup a recomençar sol davant tots els perills i més, va donar-li prou energia per continuar. Ara, hi torna ja sense cap llast ni cap flotador a punt per si la cosa no va bé.

—Això de Cançoner electromagnètic, no és un títol de disc massa rar venint d'en Quimi Portet. Comences a tocar de peus a terra?

—No. Aquest disc crec que demanava a crits aquest títol. Són dues paraules que no sembla que lliguin gaire. La primera sona a esplai i foc de camp i la segona té un punt tecnològic però de via estreta, més de Jules Verne que d'Internet. A més escoltant el disc ja es veu.

El format cançó de tota la vida és el que a mi m'agrada. I també fer capes de diferents sons, per això utilitzo instruments acústics, elèctrics, electromagnètics i tot el que vaig trobant.

—Això és el que t'agrada, entrar a l'estudi i anar provant sons?

—Sí, en aquest disc he treballat molt, i sol com un mussol.

—Ets un tipus de persona que no para de treballar amb la música, tens por del silenci, com dius en una cançó d'aquest disc?

—No, però sóc molt contradictori. No suportó estar dinant i que hi hagi una ràdio engegada. O anar amb cotxe amb la ràdio engegada. La música m'agrada escoltar-la. Si llegeixes un llibre no tens per què posar-te les *Quatre estacions* de Vivaldi a sota perquè ho hagin vist en un anunci.

—Això és el que esperes que faci el teu públic?

—No. La música gràcies a Déu és lliure. I sé que hi ha molts aficionats a la música que la fan servir per treballar o per anar amb cotxe. No intento que la gent escolti la meua música amb l'atenció amb què s'ha d'escoltar el que se suposa que és la música culta. Jo em dedico a la música popular, un gènere menor,

i una de les gràcies que té és que és il·limitat creativament.

—Jo, per fer l'entrevista, me l'he escoltat atentament...

—I t'ha agradat?

—Sí.

—Podria ser pitjor, oi?

"Sóc allò que tècnicament en diuen un agnòstic. Però no crec que l'home sigui el més important de l'univers. Penso que és una cuca infecta, i per tant no pot ser que sigui el summum de tot."

—*Home!, m'agrada més que l'anterior.*

—És un treball de diverses escoltes. L'anterior va ser una explosió d'un moment concret, en què necessitava fer un disc sol després de deu anys sense fer-ne cap. I hi havia una passió acumulada que sortí de cop. I ara, en aquest, hi ha la passió però al mateix temps hi ha el treball. M'hi he pogut dedicar de ple.

—*En aquest disc parles molt de déus, cels, bons cristians, àngels, sants, inferns, corones d'espines, bisbes, i la vida més enllà de la mort. Et preocupa tot això?*

—No ho crec, perquè en parlo d'una manera bastant distesa, bastant pagana. Però sento un gran respecte per aquesta necessitat que té l'espècie humana de consol. Hi sento una gran solidaritat.

—*T'agradaria creure en alguna cosa?*

—En certa manera ja hi crec.

—*En què creus?*

—Sóc allò que tècnicament en diuen un agnòstic. Però no sóc un materialista pur. No crec que l'home sigui l'ésser més important de l'univers. En absolut. Penso que és una cuca infecta, i per tant no pot ser que sigui el sùmmum de tot. Les lleis gravitacionals entre els planetes ja són més interessants que la vida humana. Si t'ho mires en to fatxada, és una espècie d'infecció que hi ha en una bola de pedra.

—*Està tot predestinat?*

—No, no sóc en absolut determinista. Però també els respecto. De les religions, m'agrada aquesta capacitat que tenen de consolar la gent de l'immens dolor que comporta la vida. Que no és poca cosa. Només per això sóc capaç d'acceptar qualsevol sermó d'una persona religiosa.

—*La vida és dolor?*

—A la vida hi ha dolor. I la música més *paxanguera* del món també ha ajudat a suportar el dolor. Aquí hi ha una connexió. I penso que una de les grans paradoxes filosòfiques de la gent són aquestes intenses ganes de gaudir i aquesta intermitència constant del dolor, que t'ensenya el nas. Hi ha persones que són musulmanes, n'hi ha que són vegetarianes, d'altres són catòliques, d'altres van al gimnàs i d'altres fan la torre Eiffel amb escuradents. Tot això per mi és una manera de ser religiós i tot això dignifica l'ésser humà. El posa una mica, no gaire, per sobre dels altres primats.

—*Les teves cançons et salvaran?*

—No, però em fan millorar una mica com a persona. Vendre-les no, però fer-les, produir-les, imprimir-les sobre un format més o menys manejable sí que em fa millorar. I no parlo en termes religiosos, sinó en termes ètics.

—*Et produeix alguna sensació fer un disc de final de mil·lenni?*

—No, perquè això no es tria, i a més és un número aleatori. No em produeix impressió ni els canvis de segle, ni l'edat, ni fer-ne quaranta, ni fer-ne quaranta-u. De fet en aquest terreny sí que sóc molt pràctic. M'agrada preocupar-me per tot allò que puc controlar. I ja hi ha prou angoixa amb el que tu pots controlar que només falta angoixar-se per coses que no pots controlar, com el canvi de desena i centena del número que la civilització occidental ha decidit.

—*I tu, vius molt angoixat?*

—La meua feina és de les coses que menys m'angoixen. Sóc una persona que tendeixo a l'optimisme, a la sociabilitat, i m'angoixen les coses més normals que angoixen a tothom, com la salut de les persones que estimes. I sobretot la provisionalitat de l'estada en aquest planeta, que és tan agradable d'altra banda. No sols la meua sinó també la d'altres persones, perquè la meua mira... a més aquests dies ve a tomb [l'entrevista es va fer una setmana després de la mort de Marc Grau]. Això és una constant en la vida humana des d'abans de Crist. I aquesta contradicció entre plaer i dolor constant, buscar el plaer i...uf! Jo crec que la felicitat és un procés.

—*Explica't.*

—Quan ets molt jove penses que la felicitat serà un moment que et tocarà la loteria o et farà un petó aquella noia tan guapa del tercer segona, o alguna cosa així. Però no, la felicitat és un procés i en el moment que entens això estàs més a prop de ser feliç. I en el meu cas aquest procés va molt lligat a fer cançons. M'encantaria que a més es venguessin, no sóc un arrogant que diu que no li importa un rave si es venen o no. Això sempre ho he trobat espantós.

—*Tu fas cançons perquè la gent se les escolti?*

—Evidentment. I també m'encantaria que la gent digués "que guais, el Quimi!", com quan ets petit. Ara, hi ha un punt que no controlo. Fas un disco i fas el que fa tothom, fas entrevistes, et pentines, et compres unes sabates noves, fas un anunci, un vídeo, et diuen: "vés a cal dentista", "la caspa, hauríem de cuidar-la", etc. Jo cuido això tant com puc, però també penso que tot té un límit. Hi ha un moment que pots sentir que ja no ets tu, o pots pensar "què estic fent?"

—*I què estàs fent?*

—El mercat de la música popular és molt competitiu, en sóc molt conscient i la meua reacció davant d'això és disfrutar al màxim amb el que faig. I només faig música per mi en moments de crisi. L'acte íntim, privat, de fer música em satisfà molt. O sigui, que sempre em quedaria aquesta solució, encara que no l'he utilitzada mai. Això és com l'escriptor. Hi ha una satisfacció profunda, personal, en el fet de fer música.

"La darrera cosa per la qual seria perillós seria per qüestions d'amor."

"L'onanisme no té res de dolent, de vegades té moments brillantíssims. La música té quelcom seriós fins i tot sense públic."

I és molt agradable. Jo penso que si no tens aquesta satisfacció difícilment pots agradar a algú.

—*Les teves lletres tenen part d'autobiogràfic, però les deformes cap a millor o cap a pitjor?*

—Les deformava més abans. Als meus 41 anys he descobert que jo escrivia perquè cantés un altre senyor, i deformava una mica aquests textos perquè fossin assumibles per una altra persona. I en aquest disc he fet un esforç per escriure per mi. Fins i tot en una cançó em dic "cabró", però de bon rotllo, com el Toshak. Realment canvia totalment un text que saps positivament que el cantaràs tu, d'un text que saps que el cantarà una altra persona. Per molt amics que sigueu. I ara em devia parlar de mi. En plan terapèutic, penso que ho necessitava. He estat en una història molt grossa que es deia EUDLF i en vaig sortir content i orgullós, però despiatat. T'has de replantejar qui hòsties ets tu, tu, el mico, buscar el ximpanzé que hi ha dins la teva camisa de quadres. I en això estic, buscant el mico.

—*I això no comporta decepcions quan incorpores més gent per fer la teva música, per exemple per cantar en directe?*

—No perquè actuaré amb els meus millors amics i ja hi ha una complicitat. De tota manera, pels músics la música és una cosa molt estranya, és pura sensació. Els músics poques vegades escoltem què diu el cabró del cantant, i t'ho dic jo que he estat les dues coses. En el fons, dins meu, hi ha un músic, un mico que munta un escàndol important i gaudeix tocant.

—*A dalt d'un escenari?*

—On em tirin, on hi hagi xivarri. En un escenari és molt més divertit perquè veus gent, però en un estudi hi ha moments d'entusiasme molt important.

—*És un plaer més onanista?*

—Sí, però l'onanisme no té res de dolent, de vegades té moments brillantíssims. La música té quelcom seriós fins i tot sense públic. I no oblidis que quan hi

—**Tu que ets una persona molt independent, haver de fer vida social perquè ets famós t'ha carregat tant que per això n'has fet una cançó?**

—**És una cançó molt humorística, gens amarga. En realitat sóc una persona molt sociable, sóc conversador, m'agrada xerrar... però el que m'ha carregat és la vida social obligatòria, per exemple, d'un lliurament de premis. Però no sóc un anacoreta, en absolut.**

—*En aquesta i altres cançons hi ha algunes resonàncies orientals, molt més que a l'anterior disc, t'interessa aquest món?*

—Sempre hi ha estat present, també quan estava a EUDLF. Això no em ve d'haver estat a l'Índia, perquè no hi he anat mai, sinó que em va començar a agradar de la manera més democràtica del món, amb els Beatles. Amb el George Harrison sobretot. Sempre ho he fet servir poc o molt, i la part moruna de EUDLF venia d'això.

—*Pots ser perillós, com també dius en una cançó?*

—No, gens. I per qüestions d'amor seria per la darrera cosa que seria perillós. És un contrasentit ser perillós per qüestions d'amor. Prefereixo separar-me del mal rotllo que no arreglar-lo. Primer miro de discutir a veure si es reconduïx pel bon humor. I si veig que la cosa és seriosa faig una retirada honorífica. Sempre amb tota la dignitat que pugui.

ha diversos músics tocant, els altres són públic per tu i tu ets públic per ells. Estàs tocant allò per fer riure als altres. Per tant potser tampoc té tant d'onanisme. L'onanisme es troba més en aquests tios que han estudiat tant i agafen un pentagrama i apunten què es podria fer amb els instruments. Això sí que seria més semblant a l'onanisme, sense sentir-ho ni sense que ho senti ningú.

—*Et preocupes per la música que escolta la gent?*

—No. Però sí que m'agrada molt la música actual i procuro estar-ne sempre al corrent.

—*Què escoltes ara?*

—De l'últim que he sentit m'agrada sobretot el disc de Hole, *Celebrity Skin*, i els darrers de Barenaked Ladies i dels Kula Shaker, que és una anada d'olla total. L'últim de Sopa de Cabra, també m'agrada molt, i el dels Rebeldes, que és deliciós. Moltes coses i molt diverses.

—*Has titulat una cançó "Lauren Bacall", és el teu mite?*

—No, però m'agrada molt físicament. És tan guapa que no és una senyora, és un paisatge.

